

ENTREVISTA A JOAQUIM ROBERT

Joaquim Robert és un dels primers fotògrafs amateurs que va exercir de fotoperiodista a Blanes. Va ser membre i tresorer de la primera junta de l'Agrupació Fotogràfica i Cinematogràfica de Blanes. Als seus 72 anys se sent amb més força que mai per dedicar-se a la fotografia, i és fàcil veure'l capturant imatges de tots els actes públics de la localitat.

Com van ser els primers anys a l'agrupació fotogràfica?

Fantàstics. Entre en Josep Maria Padern i jo vam tenir la idea de crear l'entitat. Vam començar a buscar socis, aficionats a la fotografia, entre ells en Romaní. Fèiem reunions al Casino i finalment vam crear l'entitat. Jo vaig ser el tresorer d'aquella primera junta, el president va ser en Salvador Reynaldos i el secretari en Padern.

- Des de llavors fins ara ha realitzat moltes fotografies. Ha calculat quantes instantànies ha capturat al llarg de la seva vida?

Moltes. Als anys seixanta jo podia fer de fotoperiodista perquè com que era fill de papà em deixaven sortir a l'hora que volgués de la fàbrica familiar de gèneres de punt on treballava. En aquells moments vaig començar a fer les fotos que acompanyaven els textos dels diaris. L'any 2004 vaig fer entrega de 4.500 clixés de fotos a l'Arxiu Municipal de Blanes, i arrel d'això vaig tenir la sort que em fessin una exposició i em publiquessin un llibre que recull moltes de les meves fotos. També vaig regalar a l'arxiu algunes pel·lícules de 8 mm que jo havia filmat i la meua càmera de vídeo antiga.

I com arxiva actualment les fotos a l'ordinador? Amb tantes fotos deu ser difícil, oi?

Tinc dos discs durs: un amb els programes de l'ordinador i l'altre amb les fotos que envio a les revistes i els concursos. També guardo còpies de seguretat en CD's. En tinc prop de 250 CD's plens de fotos.

De quina foto se sent més orgullós?

Les que més m'agraden a mi són les que queden espontànies. M'interessa que

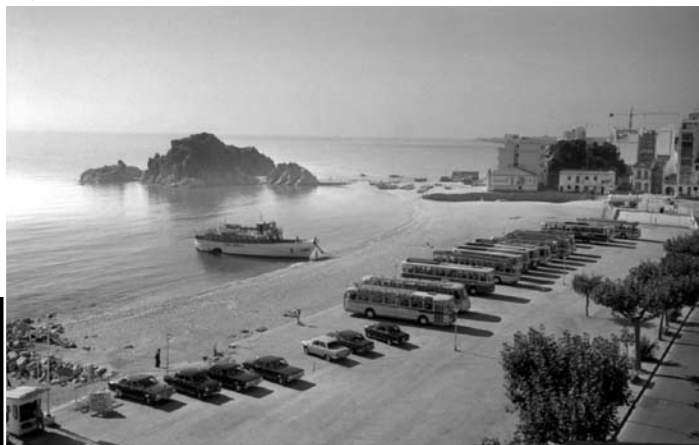
la gent no se n'adoni que els estic enfocant perquè així queden més naturals. Però no sóc un paparazzi dolent...

No. Però feia de fotoperiodista en una època en la que no n'hi havia gaires. Als anys seixanta vostè ja feia fotos a les primeres turistes que arribaven a Blanes. Com se li va acudir fotografiar-les?

Vaig començar a fotografiar-les en diferents festes i actes socials, com per exemple el concurs de miss biquini, miss President, miss Celler, miss short o miss bronceado. Moltes de les fotos les enviava al diari francès l'Independant perquè les publiquessin. Va ser una època molt divertida!

També va fer fotos a molts famosos que passaven per Blanes.

Sí, tinc fotos del Serrat, en Raphael, en

Francisco Rabal, la Concha Velasco, en Tony Leblanc...Aprofitava quan venien a cantar o a filmar alguna pel·lícula. En aquella època tots ells es deixaven fotografiar perquè no eren tan famosos com ara.

Les seves imatges van sortir publicades a Los Sitios, La Vanguardia, El Noticiero Universal, a l'edició de la Costa Brava del diari L'Independant, a banda de les revistes locals com el Recvll, el Villa de Blanes o la Costa Brava Express. Com revelava les fotos en aquella època?

Jo havia muntat un petit quartet de revelat a la fàbrica on treballava. Tenia tres tubs d'uralita tapats per sota que contenien el fixador,

l'aigua i el regulador. Els clixés passaven pels diferents tubs, assecava els papers quan sortien i transports Canaleta me'ls portava cap a Girona a un d'aquests mitjans.

Gràcies a aquestes fotografies conservem imatges antigues de Blanes de successos, inundacions i actes oficials. No es perdia ni una!

Jo anava a les inauguracions que es feien al poble, que acostumaven a començar amb una benedicció. També vaig fotografiar l'arribada de Franco a Blanes, els ministres que venien al municipi, als alcaldes, governadors civils...

I ara encara el podem veure en tots els actes de la localitat.

Sí, vaig a totes les rodes de premsa que es fan a Blanes com un fotoperiodista més. La única diferència és que jo no cobro per fer aquestes fotos. Si algú me les demana li entrego de forma gratuïta.

A més de fotografies també ha filmat algunes pel·lícules, entre elles Pels Peus (1965), Fluviá (1967), Reflejos, Contrareloj (1968), Escuela del amor y del matrimonio. Volia ser director de cine?

No, però m'agradava molt filmar. La majoria les creava pel concurs "el rotllo" de l'AFIC. Eren vídeos de 5 minuts sobre un tema lliure. A la pel·lícula Escuela del amor y del matrimonio jo també hi sortia. Feia el paper d'un jove que tenia un gran somni: somiava que m'enamorava d'una noia molt maca i dues cambres me la portaven a casa meva. Jo l'esperava en pijama guarnit amb unes plomes.

Una mica atrevida per aquella època, no?

Sí, la veritat és que sí; li posàvem imaginació. I ens ho passàvem molt bé preparant les escenes del rodatge.

Quina és la foto que li agradaria fer i que encara no té?

No sé. Moltes de diferents actes. El món del concurs és una cosa i el del fotoperiodisme és un altre ben diferent. Personalment, prefereixo les fotos espontànies dels actes. Jo faig servir un truc: enquadro la imatge i la deixo enfocada amb el dit preparat; i, quan veig que la persona està en una bona posició, disparo. A vegades he estat molt de temps esperant la foto adequada.

Moltes gràcies per concedir-nos aquesta entrevista i esperem gaudir durant molt anys de noves fotos, tant de crònica social com de concursos.

Almudena Montaña India. *Periodista.*
www.laredaccio.com

Piscinas Blanes
Construcció de piscines

Avda. Europa, 26 - Blanes (Girona)
Tel.: 972 332311
www.piscinasblanes.com